

ת"פ 32475/10 - מדינת ישראל נגד עזרא ירמיהו

בית משפט השלום ברוחובות

ת"פ 32475-10-19 מדינת ישראל נ' ירמיהו
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עזרא ירמיהו

הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד רותם פלג

ב"כ הנאשם עו"ד טל גלאון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגends הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של איומים, תקיפה סתם, גנבה, הסגת גבול והזקן לרוכש בمزיד.

על פי האמור בכתב האישום, אחמד אלעמור (להלן: "אחמד") עבד בביתו של אריה ישראלי חסר (להלן: "אריה"). בין הנאשם לאחמד היכרות מוקדמת, שכן זה עבד עבورو.

בתאריך 4.8.19 בשעה 11:00 לערך, נכנס הנאשם לבתו של אריה, פנה למרתף שםפגש באחמד והחל לגדרו "בן זונהAMA שלך זונה ערבי מסריך", והוסיף "шибיא לו עשרה אנשים ערביים שיזינו אותו". בהמשך דחף הנאשם את אחמד, היכה אותו באגרופים בפניו וקרע את חולצתו באמצעות פטישון שהיה בסמוך.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

לאחר מכן נטל הנאשם את הפטישון, ששיר לאריה, נשאו ויצא עמו מהבית ללא רשותו של אריה.

משכך, נטען כי הנאשם נכנס לבתו של אריה ללא הסכמתו, תקף את אחמד שלא כדין, איים על אחמד בפגיעה שלא כדין בגופו ובכוונה להקניטו או להפיחדו, היזק מזיד לרוכשו של אחמד בקריעת חולצתו ונשא את הפטישון של אריה ללא הסכמתו, במרמה ובלי תביעה זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלו את הדבר מבעליו שלילית קבע.

המענה לכתב האישום

.2. הנאשם טען, כי המתلون עבד אצלן, אך עזב את העבודה לפני שעבוד אצל אריה ולקח עמו ציוד וכלי עבודה השייכים לו. הנאשם הודה שהוא נכנס לבית, אך עשה כן ברשות אריה או בנו. הוא פגש באחמד שעבד בבתו של אריה והוא ביןיהם דין ודברים, אך כפר באיזומים, בתקיפה וקריעת חולצתו של אחמד. לטענותו, אחמד הוא שתקף אותו. הנאשם הודה שנטל את הפטישון אך טען שהוא שיר לו ולא לאריה. נטען, כי הנאשם נטל שני פטישונים מביתו של אריה ולאחר מכן שגילה שהם אחד מהם אינו שיר לו, הוא מסרו לשוטרת.

דין והכרעה

.3. נאשם לא יורשע אלא אם אשਮתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

.4. העובדות שאינן בחלוקת:

.א. בין הנאשם לאריה היכרות מוקדמת. על רקע אותה היכרות ומאחר שעיסוקו של אריה הוא נהג מונית, נעזר הנאשם בשירותו להסעת אחמד לבית אמו לביצוע עבודות שיפוץ בביתו. אחמד עוסק בתחום השיפוצים.

.ב. אחמד הודיע לנאים, כי לא הגיע לעבוד בבית אמו, אך שהעבודות בבית האם לא הושלמו. לאחר מכן הגיע הנאשם לעבוד בביתו של אריה. הנאשם היה בביתו של אריה בעת שאחמד הגיע לסיר בית וכך ידע لأن לגשת כדי למצוא את אחמד בביתו של אריה.

.ג. הנאשם כעס כאשר גילתה שאחמד עבד בביתו של אריה לפני הושלמו העבודות בבית אמו והגיע לבתו של אריה להתעמת עמו. השיחה בין השניים לוותה בצעקות וקללות. בית נכח באותה העת בנו הקטן של אריה.

.ד. בתום דין ודברים עם אחמד הנאשם עזב את ביתו של אריה עם פטישון, שהיה במקום.

.5. אומר כבר עתה, כי מצאיינו קשיים בעדויותיהם של עדי ה התביעה ולכן מצאיינו לקבלן לגבי חלק מהדברים ולדוחותם ביחס לאחרים, כפי שיפורט להלן ביחס לכל אחת מהטענות.

תקיפה ואוימים כלפי אחמד

. **אחמד אלעמור** מסר בעדותו בפניי על תקיפתו על ידי הנאשם כך:

"נכns לבית בא אליו קרא לי איפה היתי עובד ואימ עלי אמר למה לא באת לעובדה שלשום אמרתי לו התקשתי אליך אתמול ואמרתי לך אני לא בא אני אשכח את זה שלוי יש לי עבודה אחרת. הוא אמר לי אני לא ציריך יש לי פועלים אחרים ובא אליו היה מקהל אותו ומאים עלי תפס את הפטישון של אריה ذקר אותו עם השפיץ וקרוע לי את החולצה (מדגים עם יד ימין על המותן). גם החולצה עצמה לקחה המשטרה. הוא הרביז לי ואימ עלי וזכיר אותו כמה פעמים והוא בא אליו אמר תחזר לא החזרתי שום דבר היתי מגן על עצמי. הלא חזר עוד פעם היה לי רמקול שמדוברים שחור ולקח אותו ושבר אותו. אני מדבר על אוזננה. חזר עוד פעם ואימ עלי התקשתי לאריה אמרתי לו מה קרה שהוא אימם פעמים הוא הזמין משטרה. אריה הזמין משטרה" (עמ' 13 שורות 18-11).

הוא ניסה להגן על עצמו ולהרחיק את הנאשם ממנו, אך זה דחף אותו על הקיר. הנאשם הלך עם הפטישון וחזר אחריו 10 דקות בערך, שוב דחף אותו וקיללו. הנאשם אימ עלי שילשין בכפר מגורי, כי זה משתף פעולה עם השב"כ כדי שיהרגו אותו. העד התקשר לאריה אחרי האירוע הראשון והתקשר שוב אחרי שה הנאשם חזר ואז אריה החליט להזמין משטרה. העד אישר שה הנאשם אימ להרוג אותו ושפרק עלי קפה, כפי שנרשם במשטרה למרות שלא אמר זאת בחקירה הראשית והוסיף שככל מה שנרשם בהודאותו הוא נכון. בשל הזמן שחלף הוא לא זכר חלק מהדברים.

כאשר נשאל מדוע לא ברח לנוכח תקיפתו על ידי הנאשם השיב שהוא לא עשה דבר, הוא נכנס לישראל באישור ולכן אין לו כל סיבה לברוח. לדבריו, הוא חשב שיצילו להרחיק ממנו את הנאשם. הנאשם הרים ביד אחת את הפטישון וזכיר אותו. העד הכחיש את טענת ההגנה, כי הוא זה שתקף את הנאשם.

ה הנאשם אף אימ עלי שידאג לביטול אישור הכניסה שלו לישראל.

הוא עבד אצל אמו של הנאשם במשך שבועיים והוא הייתה מרוצה. הסיכון היה תשלום מדי יום עבור העבודה וזה הסיבה שאף הצעיר לשולח את כספו אחר במקומו.

לדברי העד, הנאשם היה חייב לו סך של 1,000 ל"י וכן הוא הלך לעבוד אצל אריה, אף שלא השלים את העבודה אצל אמו של הנאשם. הוא ציין בפניו הנאשם שיש לו עבודה אחרת לבצע, אך לא נקבע בשם של אריה. הנאשם כעס על כך. העד הצעיר לשולח מישחו אחר שיסים את העבודה, אך הנאשם אמר לו שהוא יסתדר. אין מחלוקת שהענין הכספי לא עלה בעדותו של העד במשטרה. לדבריו, הוא לא ציין את עניין החוב במשטרה, כי היה מפוחד לאחר תקיפתו.

לגביו אי-דיוקים בחקירהו במשטרה מסר העד, כי הוא אינו קורא וכותב בעברית ולכן יתכן שיש דברים תוצאה של קושי בתרגום.

העד מסר שכתוצאה מתקיפתו על ידי הפטישון נקרועה חולצתו, אך אישר שלא היו סימנים, שכן השוטרת לא הבחינה בכל סימן על גופו. עוד אישר שגם על פניו לא היו סימנים.

העד חזר והציג, כי לב האירוע הוא דקירתו על ידי הנאשם בנסיבות הפטישון, מה שגרם לחבלה על גופו ולקרע בחולצתו. אלא שאין כל סימן על גופו ואין כל אזכור בכתב האישום לתקיפתו בנסיבות הפטישון, אף שמדובר באירוע חמור מהתקיפה הנטענת בכתב האישום. אני סבורה שיש בכך להשליך על מהימנות גרסת העד, באופן שיש לקבלה רק במקום בו יש לה חזוקים ביותר הראות בתיק.

. 7. **אופיר חרר**, בן 15 בעת מתן העדות, בנו של אריה, סיפר שהוא היה בסלון הבית בעת שאחמד עבד במרתף. לדבריו "... משומן מקום מישחו נכנס לבית ואמר לי שב שב חמוץ ירד למיטה", וכי שמע את הנאשם אומר "הלכת מהבית שלי בגלוך אמא שלי בוכה ערבי מסריח מחבל אז לחת את הפטישון והלך אחר כך חזר ושמעתה את אחמד אומר די לדוחוף. אז עלה והלך" (עמ' 39 שורות 14-16).

הוא פחד וכן התקשר לאביו. הוא שמע צעקות ולא זכר מה נאמר. הוא פחד לרדת למיטה. הוא שמע דחיפות ואת אחמד אומר "די לדוחוף אותו" (עמ' 40 שורות 2-3). הוא לא ראה חבלות על אחמד. בחקירה הנגדית הוסיף ששמע שהנายน הרבץ לאחמד ואמר שיהרוג אותו.

עדות זו מחזקת את גרסתו של אחמד, כי הנאשם נכנס לבית, ניגש לאחמד ובדין ודבריםஇים עליו ואף שמע את אחמד מבקש מהנายน הרבץ לאחמד להפסיק לדוחוף אותו.

. 8. **אריה ישראל חרר** מסר בעדותו, כי במועד האירוע היו בבית בנו אופיר, אז בן 13, ואחמד. הוא הלך להביא חומרים שביקש אחמד, שעבד בקומת המרתף של הבית.

בנו אופיר סיפר לו שהוא פתח את דלת הבית והנายน, שבנו לא מכיר אותו, צעק אפה הוא ונכנס לקומת המרתף ולאחר מכן שמע צעקות. בנו פחד. כעבור מספר דקות הנאשם יצא מהבית והלך. אחמד התקשר אליו בצעקות ובכי ואמר שהנายน נכנס לבית והיכא אותו ובקש ממנו להגעה מהר. אחמד סיפר לו שהנายน היכא אותו עם הפטישון ושפר עליו כוס קפה. לאחר מכן מקן התקשר אליו גם בנו וסיפר לו את הדברים. העד הגיע לבית, אך הנאשם כבר הלך משם עם הפטישון. לדבריו, הנאשם לא חזר בשנית לבית.

אחרי שהם יצאו מתחנת המשטרה אחמד הראה לו שטרת אדומה בבטן, לא זכר באיזה צד, ואין לו הסבר מדוע החקורת לא ראתה זאת. כמו כן החולצה של אחמד הייתה קרועה, אך אין זכר באיזה צד בדיקת היה הקרע. הוא לא יודע ממה נקרעה החולצה, אולי ממאבק, הוא יודע שהנายน פגע באחמד עם הפטישון.

טרם הגיע אחמד לעבוד עצמו והוא אמר לו שהוא צריך שיפור ושמהם אם יבוא לעבוד עצמו. בסיום העבודה אצל הנאשם התקשר אליו אחמד ואמר שהוא פניו לבצע את העבודה. העד התקשר לנายน לוודא שאחמד אכן סיים את העבודה עצמו והוא השיב לו "יום יומיים פיניים אתה יכול לתקן אותו" (עמ' 32 שורה 29). הוא לא בדק עם הנאשם אם אחמד אכן סיים את העבודה עצמו, ולא ידע שאחמד הגיע אליו לפני שהשלים את העבודה אצל הנאשם. העד הוסיף, כי גם אם יש מחלוקת בין אחמד לנายน, היה עליהם לישב את הדברים ביניהם, אבל זה לא מקרה לנายน הזכות להתפרק לbijתו, לגנוב את הפטישון, לתקן את אחמד ולהפחיד את בנו.

עדותו של העד והעולה מהסתורון במפגש ביןו לבין השוטרים מלמד, כי אחמד התקשר אליו מיד עם תקופתו ולכן הוא הזמין משטרת המשך.

9. **מרימ סיני** מסרה בעדותה בפניי, שהיא התקשרה לנאים ביום הגשת התלונה וביקשה שיבוא לחקירה ויביא עמו את הפטישון אבל הוא הגיע כנראה ביום לאחר מכן. היא גבתה את הودאת הנאים, ת/5.

לדבריה, הנאים התלויים, צעק ודיבר לא יפה. היא לא זכרת מעבר לכך, אך היא מקפידה לרשום הכל בזמן אמיתי. הנאים אמר שיעשה משהו לגבי אישור הכנסתה של המטלון וכאשר היא העירה לו שזה יכול להיות איזומים הוא אמר לה שיעשה זאת באופן חוקי. היא שמעה משוטרים בתחנה שהנאים תמיד מתנהג כך, בהטלחות וצעקות.

העודה אישרה שרשותה בהערה בהודעתו של אחמד שלא ראתה סימנים על גופו. היא לא זכרת למה לא רשמה לגבי הקרע בחולצה או מדוע לא צילמה את החולצה.

10. **הנאשם** מסר בעדותו בפניי, כי אריה רצתה שאחמד יבוא אליו לעזור בבעיה שהייתה לו בברז והנאשם הסכים, מתוך הנחה שמדובר במקרה קטן, אך בפועל אחמד ואריה סיימו שיתחיל בשיפוץ אצל אריה, אך שהם השאירו את אמו בעיצום של העבודות. הנאים לא יכול היה להמשיך את העבודה בעצמו בגלל בעיה רפואית.

אחמד לא ענה לנאים עת התקשר אליו ולכן הנאים התקשר לאריה, שאישר שאחמד עובד אצלו למרות שהסיכום היה שהוא יסייע את העבודה אצל אמו של הנאים ולאחר מכן יಲך לעבוד אצל אריה. כשאחמד לא הגיע ביום ראשון לעבוד אצל אמו הוא הרגיש מרומה (עמ' 54 שורה 7).

הנאשם אמר לאריה, בשיחת הטלפון, שהוא יוכל לביתו אבל ביקש ממנו לא להגיד לאחמד, כי הוא **רצה להפסיק** **אותו** (עמ' 54 שורות 11-12). הוא הגיע לביתו של אריה ושאל את אחמד למה לא הגיע לעבוד אצל אמו. הוא הודה שצעק על אחמד, כי חש מרומה (עמ' 55 שורה 19).

לדבריו, לא הייתה הרמת ידיים רק ויכוח מילולי, אך בפועל טען שאחמד דחף אותו ושבר לו את המשקפיים. בהמשך תיקן וטען, שאחמד היה בישיבה, קם בהפתעה כדי למלטה כלפי מעלה כך שאינו שולץ זהה פגע במשקפיו בטעות. הודה שהשניים קיללו אחד את השני.

הנאשם אישר שאמר דברים קשים על ערבים בכלל ועל אחמד בפרט בעימות, אך היתם ביחס לאמרתו שאחמד הוא משפט פועל.

לטענת הנאים, אי אפשר לדקור עם הפטישון. בכלל בעיה בכתף הוא כלל לא יכול להרים את הפטישון.

הכחיש את כל מה שמייחס לו בכתב האישום. הוא לא שפרקפה על הקור או על אחמד.

טוען שכלי העדים קשו נגדו.

הוא שילם לאחמד בתחילת יום העבודה או בסיוםו וכן לא היה חייב לו כסף. היה יום שלא היה לאחמד עוד ולכן הוא זה שהייב לנאשם כסף ולא להיפך.

הנאשם אישר, כי בשיחה טלפוןית עם אחמד, האחרון אמר שישלח לו מישחו אחר להמשך העבודות, אבל הנאשם רצה שהוא ישלם את העבודה ולא אחר.

11. במהלך עימות בין הנאשם לאחמד (ת/6) אמר הנאשם לאחמד "אתה מחביל אתה ערבי אני אגיד לך אתה שאתה משפט" (שורה 22). אמרה זו לא יוכסה לנאשם בכתב האישום, אך יש בה לטעמי לחזק את גרסת אחמד ואופיר, כי אף בעת המפגש בבית אים הנאשם על אחמד כנטען בכתב האישום, כי ידаг שעבריינים יפגעו בו, לאחר שחש מרומה על ידי אחמד ואריה.

12. בבדיקה למועד 100 (ת/3) מיום 4.8.19 מסר אריה, כי הנאשם התפרץ לבתו ולקח כל עבודה וכן תקף את אחמד, שאינו זוקק לטיפול רפואי.

13. בעימות שנערך בין הנאשם לאריה (ת/7) מסר הנאשם, כי ביקש מאриיה לא לומר לאחמד שהוא מגיע מאחר שרצתה להפסיק אותו.

14. הגעתו של הנאשם לבתו של אריה לא הייתה ת邏ימה והוא קשורה לתחשותו, כי אחמד רימה אותו בכך שהلن ש לעבוד בבתו של אריה בטרם השלים את העבודות בבית אמו.

הנאשם הגיע לבית כדי לבוא חשבון עם אחמד, וכן אף היה חשוב לו להפסיק אותו. יצוין, כי אף בדינומים בפניו דיבورو של הנאשם היה מתהלך.

הנאשם עצמו הודה, כי בפגשו את אחמד הוא הטיח בו את טענותיו בעניין זה וחילופי הדברים כללו צעקות וקללות, כפי שאף מסרו אחמד ואופיר.

בנסיבות אלה, אני מקבלת את גרסתו של אחמד הנתמכת בעדותו של אופיר, כי הנאשם תקף את אחמד בדעותות ואיים עליו בפגיעה באמצעות עבריינים. אחמד טען, כי הנאשם ذكر אותו עם הפטישון וגרם לחבלתו והיכה בו באגרופים בפניו. החוקרת אמרה לא ראתה כל חבלה על גופו של אחמד וכן אין בדי לקלל את גרסת אחמד ואריה לפיה הייתה חבלה על גופו של אחמד עקב התקיפה. אחמד אף סיפר, כי הנאשם היכה בו באגרופים בפניו, ולא היה בפיו הסבר המניח את הדעת מדוע לא ברוח מהנאשם בנסיבות אלה, על מנת להפסיק את התקיפה.

משכך, אני מקבלת את גרסתו של אופיר, כי שמע את אחמד אומר די לדחוּף, כך שהנאשם דחף את אחמד ואיים עליו, אך לא ذكر אותו באמצעות הפטישון ולא הוכח מעבר לספק סביר, כי הנאשם היכה באחמד באגרופים בפניו.

גניבת הפטישון

15. אין מחלוקת בין כל העדים (אחמד, אריה והנאשם), כי כל אחד מהם מזהה את הפטישון. אhammad ואריה טוענו, כי הפטישון שיר לאריה ואילו הנאשם טען שהוא שיר לו. אריה אף טען, כי יש לו את הקופסה המקורית של הפטישון אך לא הוצג בפניו מזכיר או ראה מדו"ע זה לא נאסף במסגרת החוקירה. יש בכך מחדל של היחידה החוקרת. מדובר בפטישון גנרי שאין בו שום סימן ייחודי למעט טענות כל עד, כי מהירותו עם החפץ הוא ידועゾזהתו וקשרו אותו לאירוע נשוא כתוב האישום.

משכלל העדים, כולל הנאשם, טוענים, כי זה ניתן לזהות, הרי שאינו קובעת שהפטישון שהוצג בפניו (ת/4) הוא הפטישון שלקח הנאשם מביתו של אריה.

אין בידי לקבל טענה ההגנה, כי הפטישון שיר לנאשם.

16. אhammad מסר בעדותו בפניו, כי הפטישון היה בבית של אריה כאשר הגיע לשם והכחיש שהוא הביאו לשם. העד הגיע לשם עם תיק ובו בגדי עבודה. הוא הכחיש שגנב דבר מה מהנאשם. הוא עבד עם הפטישון רק באותו יום בביתו של אריה. הוא הכחיש את טענת הנאשם, כי הוא גנב ממנו את הפטישון. לדבריו, הוא עובר מדי יום בידוק במחסום בכניסה וביציאה מישראל ולכן לא היהתו לו כל יכולת לעبور עם הפטישון, שכן יש לו אישור להכנס לישראל רק מכשור לחיתוך קרמיקה.

השוטרת הצינה לו את הפטישון במשטרת והוא אישר שכן אכן אותו פטישון איתו הוא עבד אצל אריה ואשר נלקח על ידי הנאשם.

17. אריה מסר בעדותו בפניו, כי הפטישון שנתרפס (ת/4), מסווג בשכבע כחול עם איזמל מחודד שיר לו. העד צחק למשמע הטענה שהפטישון שיר לנאשם.

לדברי העד, מדובר בפטישון סדרתי, יש לו את האזזה המקורית, הוא רכש אותו בשנת 2003, יתכן שהאריזה מתאימה למספר הסידורי. הוא נתן את הפטישון לאhammad לצורך עבודה. אhammad הביא מכונת קרמיקה, כי זה הכליל היחיד שהוא יכול היה להכנס לישראל, ואת יתר הכללים העד סיפק לו.

מיד אחרי האירוע הוא הלך לבית הנאשם לביקש שישיב לו את הפטישון. הנאשם השיב לו שהוא של אhammad והוא ל淮南ו אותו כדי להענישו, סירב להשיבו ו אמר לו שהוא יכול לפנות למשטרת. העד אישר שיכל להיות שלא היה מגיש את התלונה אם הנאשם היה מחזר לו את הפטישון, אבל ההתנגדות הבריונית שלו גרמה לו לפנות למשטרת. בסרטון מ- 7/8 מיום האירוע, ניתן לראות כי אריה התקשר למשטרת בעודו עומד בסמוך לבית הנאשם. הוא חיכה שם, פוגש בשוטרים ומסר על הכניסה לבתו, תקיפת אhammad ליד ביתו של הנאשם ונטילת הפטישון. ניתן לראות שאריה כועס ונסער כשהוא מספר על האירוע ויש בדברים לחזק את גרסתו שאכן הפטישון שלו ולכן הוא עמד על דעתו להגיש תלונה.

18. הנאשם מסר בעדותו בפניו, שהוא לicked את הפטישון בידעה ובאישור של אריה, שהסתכם שהוא שיר לנאשם. אhammad הוא שמסר לו את הפטישון. אריה לא התקשר אליו כדי להגיד לו שייחזר את הפטישון. אhammad גנב לו דיסק זה היה בתיק שלו ולכן הוא לicked גם אותו.

19. הנאשם בחקירהו במשטרה (ת/5) מסר, כי נגנבו לו מספר כלי עבודה מחצר ביתו, וכי הפטישון שיר לו. עוד לדבריו "אני כשאמרי לאRIA שנגנבו לי כלים הוא אמר לי תיקח מה שיש לך" (shoreה 34). בהמשך הוטח בו שאריה התקשר אליו ואמר לו שהפטישון שיר לו ולא לאחמד ואף ביקש ממנו להסביר הנאשם "זה לא היה ככה בדיקך, אני היתי בבית שלי וזה לא היה ככה, הוא שקרן אני מקבל הרבה טלפונים ביום ואני לא זוכר שהוא התקשר אליו" (shoreות 45-46). הנאשם הבהיר שגבב את הפטישון, לדבריו נעלמו לו כלים נוספים והוא בטוח שהוא אחמד ולא אחר. כאשר נשאל כיצד זהה שמדובר בפטישון שלו השיב "הפועל אמר לך תיקח" (shoreה 64).

הנאשם הוסיף, כי חרב הסיכום בין השלושה, כי אחמד יוכל לעבוד אצל אריה רק לאחר שישלים העבודה בבית אמו, הרי שאריה אמר לאחמד להגיע לעבוד בביתו. דהיינו, הנאשם ראה באريا כאחראי לכך שאחמד לא השלים את העבודות בבית אמו.

לגרסת הנאשם במשטרה לפיהלקח את הפטישון באישור אריה ולאחר מכן לאותו אין כל תימוכין.

20. בעימות שנערכ בינהו בין הנאשם לאريا (ת/7) טען אריה שהנאשם גנב הפטישון שיר לו ודרש אותו חזרה והנאשם בתגובה "את הפטישון העובד אמר לך נתן לי קח אותו" (shoreות 29-31) ובהמשך "אני קיבלתי את הכל בירושת מהפועל" (shoreה 34). אריה עמד על דרישתו לקבל את הפטישון חזרה והנאשם מצידיו השיב "אני אחזר לך את הכל..." (shoreה 36).

לפי גרסה זו, אחמד הוא שנתן לנאשם את הפטישון והנאשם לא התנגד להחזרו לאريا, דהיינו הנאשם לא סבר בעית חקירתו שהפטישון שיר לא.

21. לפי ת/2, מזכיר של השוטרת דdon אפרת ביום 19.8.7 היא קיבלה פטישון מיד הנאשם ומסרה אותו לחוקרת סינি.

מרים סיני מסרה בעדותה בפניי, כי כאשר מקבלים מוצר יש רישום שלו במחשב. כאשר הוטח בה שאין רישום שלו לגבי הפטישון הסבירה שהמוצרים עוברים ממנה לתחנת קריית מלאכי, וכי היא לא יודעת באיזה אופן הועבר הפטישון לרשות מוצרגים בתחנה.

אריה אמר לה שיש לו את המזודה של הפטישון, עד כמה שזכור לה הוא הביא את זה לתחנת המשטרה והיא אינה זוכרת אם צילמה את זה.

אני סבורה שיש פגם באופן רישום המוצרים שנטפסו, הפטישון והחולצתה.

22. מחדלי חקירה אין בהם כלעיצם כדי להביא לזכותו של נאשם, אם חרב קיומם הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו בעבירה שיוחסה לו (ראו רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל ((8.6.15) פסקה 9), ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוזדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37)).

יחד עם זאת, בחרתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראיתית שהונחה בפני להוכחת אשמתו של הנאשם מעלה לספק סביר. אני מוצאת שמדובר בפגם מהותי ודי בזיהוי המעורבים את הפטישון כפטישון שנלקח על ידי הנאשם מביתו של אריה ונמסר על ידו לחוקרת.

23. לנוכח גרסה הנאשם בחיקרתו ובעימות אין בידי לקבל טענתו, כי נטל את הפטישון מביתו של אריה בתום לב, בסוברו שמדובר בכל השיר לו. הנאשם נטל את הפטישון בהניחו שהוא שיר לאחמד, שלטענתו נטל ממנו כלי עבודה ללא רשות. הנאשם היה נכון להסביר את הפטישון לאחר שהועלה בפני הטענה שהוא שיר לאריה. משך הטענה שמדובר בפטישון השיר לו, היא גרסה מאוחרת שאין לקבלתה.

24. נוכח כל האמור לעיל, הוכח כי הנאשם נטל את הפטישון השיר לאריה מביתו, ללא הסכמתו ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטיילה לשולול את הדבר מבליו שלילת קבוע ואין במחדל החקירה להקים ספק או לפגום במאגר הראיות שהוצע על ידי המאשימה.

הסתנה גבול

25. אריה בעדותו בפני עמד על כך, כי לא התיר לנagit להיכנס לביתו, וכי התנה את כניסה בנסיבותיו שלו במקום. לנוכח טיב השיחה בין השניים שאינה מוכחתת ואשר כללה תלונת הנאשם כלפי אריה על כך שאחמד הגיע לעבוד בביתו בנגד לטיסוקם בין השניים, אני קובעת, כי הדבר מתיישב עם גרסת אריה לפיה לא הסכים שהנagit יכנס לביתו ללא נוכחותו. חרף זאת הנאשם נכנס לחצרו של אריה, ובעומדו ליד דלת הבית, פתח בנו הקטן את דלת הבית כדי לראות מי נכנס לחצר, הנאשם לא בקש את רשותו ונכנס לתוך הבית. גם אופיר וגם הנאשם לא טענו שהנagit נכנס בבקשתו של הבן אופיר כדי להיכנס לתוך הבית.

אריה שב והdagish, כי לא הסכים שהנagit יכנס לביתו שלא בנסיבות, כי לא רצה שבנו הקטן יבhall, כפי שקרה בסופו של דבר. במו התקשר אליו מבוהל בגין שהנagit התפרץ לቤת בצעקות.

לדבריו, השער ודלת הבית היו סגורים, אך לא נעולים, ואין בכך ממשום הזמנה לנagit להיכנס לבית ללא אישור. הנאשם יכול היה להמתין לו ברוחב. הוא לא אמר לאופיר לנעול את דלת הבית, כי לא עלה בדעתו שהנagit יכנס לבית חרף ההוראה שלו לחכות לו.

26. אופיר מסר בעדותו בפני, כי דלת הבית הייתה נעולה, והוא פתח אותה כדי לראות מי נכנס לחצר ואז הנאשם נכנס לתוך הבית, מבלי לבקש רשות.

27. הנאשם מסר בעדותו בפני שהוא היה אצל אריה בבית יומיים לפני האירוע. כאשר הוא הגיע לבית של אריה, השער היה פתוח והילד פתח לו דלת הבית. הנאשם הבהיר שnenens לבית של אריה ללא רשות. הבהיר שהריה אמר לו לא להיכנס לבית עד שיגיע, אך הודה שאരיה הגיע בהמשך. באותו שלב הם היו ביחסים טובים.

28. הנאשם בחקירותו במשטרת (ת/5) מסר, כי "אריה ידע שאין הולך שאין מגיע אליו לבית" (שורה 16). בהמשך הכחיש שהתרץ בבית "משמעות לא זה היה באישור שלו, הוא ידע ובקשתי ממנו שלא יגיד לעובד שאין מגיע והוא ידע בוודאות שאין מגיע אליו בביתה" (שורות 20-19). בהגינו לבית "הדלת הייתה פתוחה נכנسطי וצעקטני שלום וירדתי למטה" (shore 22).

אף בהמשך הכחיש הנאשם שהתרץ בבית אך בפועל לא עולה מדבריו שקיבל אישור להיכנס לבית "קדום כל לא התפרצתי אריה ידע בידעה מובנת שני בדרך לשם כדי להבין למה העובד לא הגיע אליו לסייע את העבודה" (shore 35-36). גם כאשר נשאל באופן מפורש האם קיבל אישור מאריה להיכנס לבית התחמק והשיב "יש גם שער שהוא פתוח והדלת הייתה פתוחה ואלה ידע שאין מגיע אליו" (shore 40).

הנאשם שב וטען שאריה ידע שהוא מגיע אליו הבית, אך לא עללה מגרסתו שהוא קיבל רשות להיכנס לתוך הבית והנאשם למעשה לא הכחיש את גרסת אריה, שהוא על הנאשם לחייב עד להגעת אריה כדי להיכנס לבית.

29. בעימות שנערך בין הנאשם לאריה (ת/7) הטיח הנאשם באלה שהוא ידע שהוא מגיע אליו הביתה ואלה מצידו שאל האם בכר אישר לו להיכנס לבית והשאלה נותרה ללא מענה. גם לשאלת החוקרת האם הנאשם קיבל אישור מאריה להיכנס לבית השיב הנאשם בהתחמקות שהן השער והן דלת הבית היו פתוחות. הנאשם אישר, כי לא ביקש רשות מבנו של אריה להיכנס לתוך הבית.

30. בנסיבות אלה, בוצעה עבירה של הסגת גבול, שכן הנאשם נכנס ללא רשות לbijto של אריה. אין ידי לקלבל טענת ההגנה, כי הייתה הסכמה מותנית מצד אריה ולכן יש לראות בכר מעין הסכמה להיכנס לבית. אריה אמר במפורש לנאים, כי יוכל להיכנס לבתו רק בנסיבות. משכך אין כל משמעות לעובדה שבנו הקטן פתח את הדלת כדי לבדוק מי נכנס לחצר הבית. יתרה מכך, הנאשם אף לא טען, כי קיבל רשות מבנו הקטן של הנאשם, כר שאין כל ספק, כי לא ניתן לו יותר להיכנס לבית על ידי אריה או בנו הקטן. על כן, בנסיבות של הנאשם בבית של אריה, חרב איסורו של אריה שלא לעשות כן ללא נוכחותו הסיג הנאשם גבול.

הזק לרכוש בمزיד

31. בכתב האישום נטען, כי הנאשם גرم לקרע בחולצתו של אחמד באמצעות הפטישון מבל' לפרט באיזה אופן.

32. אחמד מסר בעדותו בפניי, שהנאשם ذكر אותו במוותנו עם הפטישון וכך נקרעה חולצתו. עוד נטען על ידו ועל ידי אריה, כי כתוצאה מאותה דקירה היה לאחמד סימן במוותנו. השוטרת שגבתה את עדותו של אחמד ציינה, כי לא הבחינה בכל סימן.

אחמד מסר, כי עלותה של החולצה כ- 20 ₪ לערך.

משאחמד מסר, כי החולצה נקרעה בנסיבות חמורות של דקירותו באמצעות הקצה המחוודה של הפטישון, ואין לכך כל זכר בכתב האישום, הרי שאין לקבל גרסה זו של אחמד. משלא הוכח באיזה אופן נקרעה החולצתה, הרי שלא הוכח שהנאשם הוא שקרע את חולצתו של אחמד. אף אם הייתה קובעת, כי הנאשם גرم לקרע בחולצתו של

אחמד, יש מקום לקבל טענת ההגנה לזוטי דברים.

לאחר שהוצג לו הסרטן לגבי הקרע בחולצה ונטען כלפיו שלא ניתן לראות קרע, הצביע אחמד על קרע בצד שמאל של החולצה למורת שבעודתו דבר על פגיעה בצד ימין. בהמשך אישר שאול לא זכר נכון, אך לפני הסרטן הקרע בחולצה הוא בצד שמאל.

אחמד אישר בעדותו, כי החולצה שנתפסה (ת/9) היא חולצתו שנקרעה על ידי הנאשם ונסמירה למשטרה.

העד הסביר שהdagים על גופו כיצד ذكر אותו הנאשם וגרם לקרע בחולצה אבל לא אמר אם זה היה בצד ימין שמאל. לדבריו הוא הצביע כל הזמן על צד ימין כדי לסמן את מקום הפגיעה ולא את הצד בו נפגע. גם בדיון נוסף אליו זומן לצורך הגשת החולצה הוא הצביע על צד ימין. יתכן שאחמד התכוון לסמן את המכה ולא את הצד בו הוכה, אך מדובר בגרסה בעיתית שכן מצופה ממנו להצביע, בכל פעם, על מקום הפגיעה המדוייק, דהיינו צד שמאל.

33. **מרימ סיני** מסרה בעדותה שפנוי, כייא לא יודעת מה היה עם החולצה של אחמד. בחומר הראיות אין תיעוד למי נמסרה החולצה של אחמד למשטרה.

34. מעין בסרטון ת/8 עולה שהחולצה שלבש אחמד בעת המפגש עם השוטרים ביום האירוע זהה בצבעה, בכתב שלה ובקרע בצד שמאל לחולצה שנתפסה כמוות (ת/9). חרף מחדלי החקירה של היחידה החקורת, שוכנעתי, כי מדובר בחולצתו של אחמד.

35. נוכח על האמור לעיל, למשל קיבלתי את גרסת אחמד, כי הנאשם תקף אותו עם הפטישון, הרי שאין בידי לקוחות, כי הקרע לחולצה נגרם כתוצאה מתקיפה זו. למשל הוכח באיזה אופן נקרעה החולצה לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא שקרע את חולצתו של אחמד.

36. אף אם הייתה קובעת, שה הנאשם גרם לקרע בחולצתו של אחמד, הרי שעסוקין בחתר קטן בשולי החולצה, שעלותה כ- 20 ₪ לדברי אחמד, ולכן הדבר עולה כדי זוטי דברים.

סוף דבר

37. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את אחמד בדחיפות ואיים עליו, כי יפגע בו באמצעות עברייןין. כן הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם גנב את הפטישון והסיג גובל בכניסתו לבתו של אריה. אין במחדלי החקירה לפגום במאגר ראיות המשימה. אשר על כן אני מרשים את הנאשם בעבירות של תקיפה, איומים, השגנת גבול וגןבה.

לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את אחמד באגרופים בפנוי, וכי גרם לקרע בחולצתו באמצעות הפטישון ועל כן אני מזכה אותו מעבירה של היזק במאיזד לרכוש ותקיפת אחמד באגרופים.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשפ"ב, 16 פברואר 2022, במעמד הצדדים